

Debat al natural

Quan vostès, si tenen ganes, llegiran aquest paper, ja sabran els resultats de les eleccions al parlament de Catalunya. Cada partit haurà tret, pam dalt pam baix, allò que se suposava que havia de traure, tots es consideraran aproximadament guanyadors, i –si no s'ha produït alguna improbable intervenció de l'Esperit Sant– les coses continuaran més o menys com estaven. De manera que, vistos els resultats, és segur que aquest article no tindrà ja la menor actualitat. Però, com que tampoc no l'escriu per això, no passa res.

Es el cas que el dimecres dia 10 de març vaig assistir, en persona i amb moltes altres persones, al debat televisat dels aspirants a president. Sembla que els responsables de l'espectacle van pensar que faria bonic tindre al plató un públic diguem-ne selecte; a fi de donar calor als actors de la representació, dic jo. I allà que van convidar un centenar de persones del ram de la política, membres de l'aparell dels partits, futurs diputats, i gent així, que no tenien aspecte, la majoria, de ser massa importants. Es veia molt clar que anaven de comparsa. Els altres, no se sap què hi anàvem a fer. Jo mateix (que sí que ho sabia; jo anava de curios malèvol, no a escoltar els actors, sinó a mirar-me el número) era present de pura casualitat, sembla que com a representant d'Acció Cultural, si no vaig errat. Vol dir que hi havia també presidents, vice-presidents, o enviats especials, d'entitats cíviques, esportives, cultu-

ral, o vés i busca. Molts feien cara de ser la primera vegada que veien uns estudis de televisió. Els periodistes convidats feien posat d'avorrits i de saber-ho tot per endavant, i uns i altres –polítics, ingenus i periodistes– despatxaven voraçment, més d'una hora abans, un abundant aperitiu que, vista l'hora, tots procuraven que fera el pes d'un sopar. M'hauria sentit estúpid, si no hagués estat per la meua condició de curios desinteressat, de pur turista.

Perquè si jo hagués tingut algun interès actiu, com ara decidir, en funció de l'obra i dels actors, a qui donaria el meu vot o els meus aplaudiments, hauria estat un desastre. A efectes de decantar els indecisos, si és que els indecisos miren els debats electorals i si és que no canviaven ràpidament de canal, devia fer molt més efecte vist per la pantalla que vist al natural. A la pantalla els veus tota la cara quan parlen, els contemples un a un per separat, et fa l'efecte que estan molt empenyats i a punt de pegar-se. Fins i tot poden resultar uns més interessants que uns altres. Al natural, el que veus és com beuen aigua, com es regiren a les butaques, com es rasquen la cama o s'arreglen la corbata, i com es passen tot el temps regirant els papers que portaven preparats a la cartera. O siga, que no fan en absolut l'efecte de ser aspirants a presidir un govern. Feien més aviat l'efecte d'actors sedents que s'han preparat el propi paper, però que després resulta que el paper no encaixa en l'obra. Jo crec que els aspirants a presidir un govern haurien de ser més solemnes, no rascar-se tant, i seure més tranquils a la cadira. Gràcies que tot això, el desfici i la mobilitat dels culs, no es veu a la pantalla. Si no, qui sap fins on arribaria l'abstenció.

Després hi ha una altra cosa, que no sé si està prevista, però que supose que no: els veus tots –els cinc que no són ni seran presidents– tan apinyants i concordés en

els atacs contra un, que aconsegueixen fer-te sentir la simpatia que provoquen sempre les víctimes de l'agressió. Entre els candidats actors Obiols, Ribó, Colom i els altres dos, aconsegueixen convertir l'actor candidat Pujol en el protagonista únic de la funció. Tots contra ell, i ell contra tots. Feia cara de resignació i de pensar que havia de fer penitència per arribar al cel, però jo crec que ja s'adonava que el paper que els altres li adjudicaven era el de més rendiment. Hi havia moments que Pujol semblava talment un botiguer atracat per la banda dels cinc, i els cinc no s'adonaven de quin paper estaven fent, i l'atracat, si és que era conscient del paper que feia, devia estar-los immensament agraït.

Tot plegat, una funció perfectament irrelevant, i de vegades una mica patètica. Ribó metrallant amb bateries de preguntes que exigien respostes cronomètricament impossibles, Colom predicant l'evangeli en terra d'infidels, Obiols volent fer el paper del "malo" de la pel·lícula a pesar de la cara de bona persona que el Nostre Senyor li ha donat; a més de Don Alejo que semblava acabat d'arribar de Transilvània, i una senyora que no podia demostrar que existia. Si el meu vot hagués hagut de dependre del debat, jo hauria votat Àngels Barceló. Perquè no agreidia ningú, no regirava papers, i sobretot perquè era qui millor sabia seure en la cadira.

Joan F. Mira